

ΔΗΜΟΦΩΝ

ΕΤΟΣ 17ο

ΤΕΥΧΟΣ **77**

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Σύλλογος Ποιοτικής & Πολιτιστικής
Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής
"Ο ΔΗΜΟΦΩΝ"

ΕΚΔΟΤΗΣ

Παναγιώτης Δημητρούλης
(Κιν.: 6977.781.753)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΩΝ/ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Κοροπούλης Βασίλης

Κοροβέση Ελένη

Παπαϊωάννου Παναγιώτης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ

Λαϊνάς Παναγιώτης -

Μποχάρτζας Γεώργιος

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Κωνσταντίνα Πέππα

Τηλ./Fax: 210.55.58.291

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Μήτσιου - Τσιάμη Κατερίνα

Πτυχ. Τεχνολόγος Γραφικών Τεχνών

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης Οκτωβρίου 3, 196 00
Μάνδρα Αττικής
Τηλ.: 210.55.56.507
www.dimofon.gr
e-mail: info@dimofon.gr

Ο "ΔΗΜΟΦΩΝ" ανταλλάσσεται με
όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου.

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων
που τα υπογράφουν.

Επιτρέπεται η τμηματική ή ολική αναδημοσίευση
άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγράφεται η
πηγή τους.

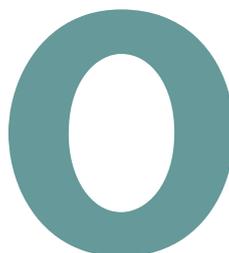
Η ύλη για το τεύχος "έκλεισε" στις 20/6/2016

ΕΤΟΣ 17ο
ΤΕΥΧΟΣ **77**

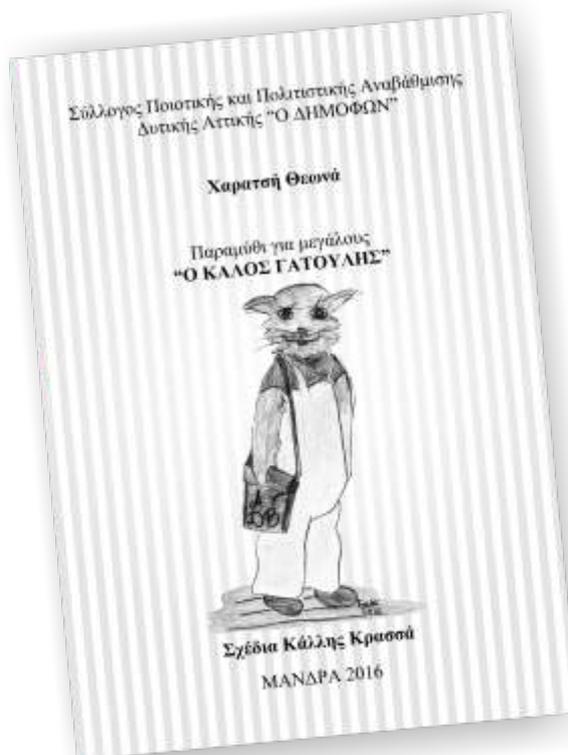
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

"Ο ΚΑΛΟΣ ΓΑΤΟΥΛΗΣ" ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ του ΘΕΩΝΑ ΧΑΡΑΤΣΗ

Σύλλογος Ποιοτικής και Πολιτιστικής αναβάθμισης
Δυτικής Αττικής "Ο ΔΗΜΟΦΩΝ" προχώρησε σε νέα
έκδοση. Πρόκειται για το βιβλίο του Χαράτση
Θεωνά με τίτλο "Ο καλός Γατούλης", ένα παραμύθι
όπου μικρά ή ενήλικα ζώα παρουσιάζονται με
ανθρωπόμορφα χαρακτηριστικά και ζουν σε μια
φантаστική πόλη την "Ζωούπολη". Με φόντο,

λοιπόν, την Ζωούπολη, διαγράφονται οι πρωταγωνιστές του παραμυθιού
(ο καλός Γατούλης και η κακιά Γουρούνα) που συνεχώς έρχονται σε
αντιπαράθεση μεταξύ τους, κάνουν σκανταλιές και μαλώνουν. Οι
φιγούρες της ιστορίας προέρχονται από την παιδική ηλικία του
συγγραφέα, ενώ τα "γεγονότα" αποτελούν μια συρραφή πραγματικών και
πλασματικών περιστατικών. Χαρακτηριστικό του παραμυθιού είναι το
κιούμορ, το οποίο διαχωρίζει τους κωμικούς από τους αυστηρούς
χαρακτήρες. Η ιστορία είναι γραμμένη κυρίως για ενήλικες χωρίς όμως
να αποκλείεται η ανάγνωσή της και από παιδιά. Τα σχέδια του
παραμυθιού επιμελήθηκε η Κάλλη Κρασσά που με την φαντασία της μας
έδωσε την δική της προσέγγιση στους ήρωες της ιστορίας.

ΜΙΑ ΜΑΝΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ, Η "ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ"

Όπως είναι γνωστό, η δεύτερη Κυριακή του Μαΐου είναι αφιερωμένη στην Μάνα: "Η ημέρα της Μητέρας". Νομίζω ότι θα ήταν χρήσιμο να θυμηθούμε μια ιδιαίτερη μάνα, την επονομαζόμενη "**Μάνα του Στρατιώτη**". Αλήθεια, πόσοι απ' αυτούς που έχουν ακούσει τη συγκεκριμένη προσφώνηση, έχουν αναρωτηθεί σε ποιάν αποδίδεται; Και πόσοι την θυμούνται;...

Υποθέτω, πάντως, ότι οι περισσότεροι θυμούνται τον **Παύλο Μελά** και την θυσία του στο έδαφος της Μακεδονίας, που τον ανέδειξε σε σύμβολο του Μακεδονικού Αγώνα. Ο Παύλος Μελάς, θυμίζω, πέθανε στη Μακεδονία στις 13 Οκτωβρίου 1904. Μόλις τρεις μήνες αργότερα πέθανε και ο αδελφός του **Λέων Μελάς**, διδάκτορας νομικής και βουλευτής Θεσσαλίας, το 1902, ενεργό μέλος της Εθνικής Εταιρείας και του Μακεδονικού Κομιτάτου [που δεν θα πρέπει να συγχέεται με τον ομώνυμο, επίσης πολιτικό, συγγραφέα του δημοφιλούς μυθιστορήματος "Ο Γεροστάθης"]. Μάλιστα ο θάνατος του τελευταίου οφείλεται σε μια μικρή, κατ' αρχάς, μόλυνση που έπαθε στο ταξίδι που έκανε στη Μακεδονία, προκειμένου να αναζητήσει τη σωρό του αδελφού του, η οποία, εξαιτίας της έλλειψης περιθάλψεως, κατέληξε σε σηψαιμία.

Οι δύο αλληπάλληλοι θάνατοι, όπως είναι φυσικό, προκάλεσαν μεγάλη θλίψη στα μέλη της οικογένειάς τους, μεταξύ των οποίων και στην αδελφή τους, την Άννα, το τέταρτο από τα συνολικώς επτά παιδιά της οικογένειας, η οποία είχε ήδη παντρευτεί τον Απόστολο Παπαδόπουλο. Η περί ής ο λόγος **Άννα Μελά - Παπαδοπούλου**, λοιπόν, είναι αυτή που **επονομάστηκε "Μάνα του Στρατιώτη"**, για τον λόγο που ο αναγνώστης θα κατανοήσει στη συνέχεια. Έχοντας "διδαχθεί" από την μητέρα της να μεριμνά για τον πάσχοντα συνάνθρωπο, αποφασίζει, κατ' αρχάς, ν' αφήσει το κτήμα - τσιφλίκι της οικογένειας του συζύγου της, στις Ροβιές Ευβοίας, και να επιστρέψει στην Αθήνα, όπου μπορεί να εκδηλώσει πιο έμπρακτα και ουσιαστικά το φιλανθρωπικό της έργο. Ιδρύει και οργανώνει, κατ' αρχάς, την γνωστή μας "**Πολυκλινική Αθηνών**", κοντά στην Ομόνοια, και το Σωματείο "Η Πρόοδος", μέσω του οποίου υλοποιεί ποικίλλες δράσεις.

Όταν, όμως, κηρύσσεται ο Α' Βαλκανικός Πόλεμος, αποφασίζει να κάνει την υπέρβαση: Παρότι τα δύο της παιδιά, η Ελένη και ο Αντώνης (που αργότερα θα παντρευτεί την κόρη της Πηνελόπης Δέλτα, την Αλεξάνδρα), είναι ήδη στην εφηβεία, τα αφήνει στη φροντίδα του πατέρα τους και αυτή κατατάσσεται στο στρατό ως **εθελόντρια νοσοκόμα**.

Θυμίζω στον αναγνώστη, ότι η δεκαετία 1912-1922 είναι μια δεκαετία πολέμων: Δύο Βαλκανικοί Πόλεμοι, Βορειοπαιωνικός Αγώνας, Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, Μι-

κρασιατική Εκστρατεία. Η Άννα Μελά - Παπαδοπούλου υπηρετεί σε όλους αυτούς τους πολέμους. Με δράση που αναμφίβολα διαφέρει από τα συνηθισμένα. Δεν είναι "λειτούργημα", αλλά φθάνει στο επίπεδο της θυσίας!

Δεν περιορίζεται απλώς στο να παρηγορήσει τον πόνο των τραυματισμένων, ίσως δε και ακρωτηριασμένων, στρατιωτών, διαβάζοντάς τους τα γράμματα από τις αγαπημένες τους ή γράφοντας, καθ' υπαγόρευση τους, γράμματα προς τις μανάδες τους. Αλλά, για παράδειγμα, παίρνει την πρωτοβουλία, όταν ξεσπάσει η επιδημία χολέρας, να δημιουργήσει έναν ιδιαίτερο καταυλισμό για τους στρατιώτες που έχουν προσβληθεί, μακριά από το στρατόπεδο, και μένει μαζί τους για να τους περιθάλψει. Όταν δε πεθαίνουν οι πρώτοι στρατιώτες από χολέρα, ζητά τσαπί και φτυάρι για να σκάψει η ίδια, με τα χέρια της, τους τάφους τους, και να τους κλάψει, έτσι όπως θα έκανε η ίδια τους η μάνα...

"Μάνα", λοιπόν, την αποκαλούν οι στρατιώτες, και όχι "αδελφή νοσοκόμα". Γιατί αυτά που κάνει γι' αυτούς ξεφεύγουν από τα "καθήκοντά" της: Όταν δεν βοηθά στα χειρουργεία, μετακινείται αδιάκοπα από κρεβάτι σε κρεβάτι, ακούραστη και χωρίς να νοιάζεται για το ωράριο, ταΐζοντας τους τραυματίες στρατιώτες, παρηγορώντας τους, καιϊδεύοντας τους, σαν να ήταν δικά της παιδιά.

Αναφέρεται ότι μετά από μια αιματηρή μάχη, καθώς ένας στρατιώτης είναι ιδιαίτερα βαριά τραυματισμένος για να μετακινηθεί στα μετόπισθεν, αποφασίζει να παραμείνει μια ολόκληρη νύχτα μαζί του, με ό,τι κινδύνους συνεπάγεται αυτό (ακόμα και να επιστρέψουν οι εχθρικές δυνάμεις), για να του δίνει κουράγιο και περιποίηση, μέχρι να έρθουν το επόμενο πρωί οι τραυματιοφορείς για να τον μεταφέρουν.

Για το έργο της και την προσφορά της τιμήθηκε με πολλές

διακρίσεις: Είναι η πρώτη γυναίκα που λαμβάνει τον "Σταυρό του Σωτήρος" από τον τότε βασιλιά Κωνσταντίνο, η πρώτη γυναίκα που λαμβάνει το σέρβικο Μετάλλιο του Αγίου Ανδρέα, αλλά και τον Σταυρό της Αυτοκράτειρας Ελισάβετ της Αυστρίας για τις υπηρεσίες της προς τους αυστριακούς αιχμαλώτους των Σέρβων [που κι αυτοί "μόνα" την αποκαλούν!...]. Συνολικά **τιμήθηκε με 28 παράσημα** και μετάλλια, μεταξύ των οποίων και το "Αργυρούν μετάλλιον αρετής και αυτοθυσίας" της Ακαδημίας Αθηνών.

Κάθε νέα τιμή γίνεται γι' αυτήν αφορμή για να προσπαθήσει να προσφέρει ακόμα περισσότερα. Μέχρι που, ξαφνικά, με προσωπική διαταγή του διοικητή του ελληνικού στρατού στρατηγού Παπούλια, αποπέμπεται από το μέτωπο της Μικρασιατικής Εκστρατείας, με την κατηγορία της φιλοβενιζελικής προπαγάνδας. Η πίκρα για την αποπομπή αυτή θα την βασανίζει μέχρι το τέλος της ζωής της. Ακόμα κι αν η Μικρασιατική Καταστροφή και το προσφυγικό κύμα που ακολουθεί δεν της αφήνει χρόνο και διάθεση να εκδηλώσει ή να εκφράσει την πίκρα της.

Η μεγάλη της έγνοια είναι, πλέον, η **καταπολέμηση της φυματίωσης**, από την οποία είχε φθάσει στο σημείο να νοσήσει περίπου το 15% του ελληνικού πληθυσμού. Με τη δράση της συνέβαλε τα μέγιστα στην επέκταση του **Νοσοκομείου Νοσημάτων Θώρακος «Σωτηρία»**, με την προσθήκη του περιπέτρου **"Πεύκα Ματσούκα"**.

Το μεγάλο της όνειρο, όμως, είναι πλέον άλλο: Η **δημιουργία ενός σανατορίου**. Και το καταφέρνει! Προσεγγίζει κατ' αρχάς τον Πλαστήρα και εξασφαλίζει την κατάλληλη έκταση. Στη συνέχεια ταξιδεύει η ίδια στην Αμερική και πείθει ομογενείς, πλούσιους και μη, να τη βοηθήσουν στο εγχείρημά της. Έρανο διενεργεί και στους

ομογενείς της Αιγύπτου. Προσεγγίζει την πριγκίπισσα της Ρουμανίας Ελισάβετ, σύζυγο του βασιλιά Γεωργίου Β'. Εκμεταλλεύεται ακόμα και την καλλιτεχνική δημιουργικότητά της: Ζωγραφίζει κανάτια και ποτήρια και πουλάει για να συγκεντρώσει χρήματα. Έτσι, τον Αύγουστο του 1930, έπειτα από εξαντλητική της εργασία και δράση, ανοίγει τις πύλες του το "τελειότερο και συστηματικότερο σανατόριο της όλης Ανατολής", όπως περιγράφεται από τον τύπο της εποχής, ένα τετραώροφο πέτρινο κτήριο, στην **Καρφοξυλιά Αρκαδίας**, λίγο έξω από τη Βυτίνα.

Μερικά χρόνια αργότερα, στις **12 Φεβρουαρίου 1938**, σε ηλικία 67 ετών, η Άννα Μελά - Παπαδοπούλου υποκύπτει από τη φυματίωση, που την είχε προσβάλει από τον χειμώνα του 1935. Την ίδια χρονιά (1938) παύει να λειτουργεί και το σανατόριο που δημιούργησε.

Δεν πέθανε, όμως, ευτυχώς, η επιθυμία και η προσπάθεια πολλών άλλων νοσοκόμων να την μιμηθούν και να συνεχίσουν το έργο της, θυσιαζόμενες για τον συνάνθρωπο. Εύχομαι και ελπίζω να μην πεθάνει και η ανάμνησή της, αλλά να μείνει ζωντανή για να μας παραδειγματίζει...

Υ.Γ.: Κι αν θέλει κάποιος να μάθει περισσότερα, ας μη αρκестεί σε μια γρήγορη ανάγνωση του σχετικού λήμματος της "Βικιπαίδειας" ή κάποιου άλλου (πρόχειρου ενδεχομένως) άρθρου που θα βρει στο Διαδίκτυο. Θα μπορούσε να διαβάσει το βιβλίο **«Η μάννα»** της κόρης της **Ελένης Μπακοπούλου** (εκδόσεις ΟΝΡα) ή το ογκωδέστερο **«Άννα Μελά - Παπαδοπούλου. Εκεί που δεν πεθαίνουν οι άνθρωποι»** του ιατρού **Αντώνη Θ. Σταυρίδη** (εκδόσεις Μίλτος).

Σ.Γ.Α.

ακαδημία ΠΟΔΗΛΑΣΙΑΣ

Πάρε το φίλο ή τη φίλη σου & έλα στην ακαδημία του συλλόγου μας για να γνωρίσεις από κοντά το συναρπαστικό άθλημα της **ποδηλασίας!**

Το πρόγραμμα της ακαδημίας περιλαμβάνει:

- Θεωρητικές και πρακτικές γνώσεις για την ποδηλασία
- Συμβουλευτικά προγράμματα διατροφής
- Εκμάθηση τεχνικής οδήγησης του ποδηλάτου
- Ασκήσεις εξοικείωσης
- Γνώσεις για την συντήρηση και επισκευή του ποδηλάτου
- Κυκλοφοριακή Αγωγή
- Τρέξιμο και γυμναστήριο ως μέσο βελτίωσης της φυσικής κατάστασης
- Διαδρομές με ποδήλατα δρόμου και MTB
- Συμμετοχή σε διασυλλογικούς αγώνες

Με την υποστήριξη του Περιφέρειας Ηλίας, Παγκόσμιο Πρωταθλητή Ορεινής Ποδηλασίας!

Για παιδιά από 7 ετών!

Οι κατηγορίες περιλαμβάνονται ως εξής:

- (7-8 ετών) Junior
- (8-10 ετών) Μίνι μικρά
- (10-12 ετών) Μίνι μεγάλα
- (12-14 ετών) Παρμπαίδες, Πανκορασίδες
- (14-16 ετών) Παίδες, Κορασίδες

Ποδηλατικός Σύλλογος Μάνδρας WEST COAST
 Υπεύθυνος Ακαδημίας: Σπύρος Τζιτζικάκης, τηλ. 6947.830.230
 Νικολαΐδου 3 - Μάνδρα Αττικής, Τ.Κ. 19600, τηλ. 6986.576.030
 e-mail: westcc2014@gmail.com, west coast cycling team

ΆΓΧΟΣ & ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Το άγχος και η ψυχολογική φόρτιση που συνοδεύει τις πανελλαδικές εξετάσεις, μια διαδικασία που αξιολογεί την μόρφωση του παιδιού μετά από 12 χρόνια συνεχούς μάθησης και κρίνει την συνέχιση του στην ανώτατη εκπαίδευση, μπορεί να έχουν ολέθριες συνέπειες στην ψυχική κατάσταση των μαθητών και των γονέων, προκαλώντας ακόμα και οικογενειακές εντάσεις και συγκρούσεις.

Θεωρητικά θα μπορούσαμε να πούμε πως η περίοδος αυτή είναι το σταυροδρόμι όπου τα όνειρα της εφηβικής ζωής εκπληρώνονται, η είσοδος στο πανεπιστήμιο είναι η απαραίτητη για την κατάκτηση της αυτονομίας για τον έφηβο. Για τους γονείς, η επιτυχία στις εξετάσεις είναι μια αυτό-επιβεβαίωση ότι μεγάλωσαν σωστά το παιδί τους, μια ανακούφιση και αποφόρτιση για μελλοντικά άγχη. Όμως είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουν πως οι επερχόμενες εξετάσεις δεν είναι εξετάσεις ζωής.

Η εφηβεία είναι το στάδιο της ζωής κατά το οποίο οι νέες κοινωνικές απαιτήσεις, συνδυασμένες με τις αλλαγές στο σώμα αλλά και στα συναισθήματα, προκαλούν έντονες συναισθηματικές καταστάσεις. Ο συνδυασμός αυτός δημιουργεί νέους στόχους σε καθένα από τα βασικά θέματα της ζωής: σπουδές, εργασία, διαπροσωπικές σχέσεις, ερωτική συμπεριφορά, οικογένεια, ηθικές αξίες.

Οι έντονες αυτές δυσκολίες που παρουσιάζει η εφηβεία σε συνδυασμό με τις υπερβολικές απαιτήσεις των πανελλαδικών εξετάσεων προκαλούν άγχος. Το άγχος μέχρι ενός σημείου είναι φυσιολογικό και δημιουργικό, μας κινητοποιεί σε απαιτητικές καταστάσεις να καταβάλουμε το μέγιστο των προσπαθειών μας. Όμως αν δε μπορούμε να το ελέγξουμε μπορεί να γίνει επικίνδυνο. Το άγχος των εφήβων κατά την εξεταστική περίοδο συνήθως εκδηλώνεται είτε ψυχοσωματικά (κεφαλαλγίες, κοιλιακά άλγη, δερματικά εξανθήματα, διαταραχές διατροφής-ύπνου, ταχυκαρδίες..), είτε συναισθηματικά (ευσυγκινησία, ευερεθιστικότητα), είτε στο περιεχόμενο της σκέψης (αρνητικές σκέψεις, χαμηλή αυτοεκτίμηση).

Καλό είναι να μην υποτιμούνται τα συναισθήματα του εφήβου. Οι γονείς πρώτοι απ' όλους θα πρέπει να συμπαρασταθούν στο παιδί και να του παρέχουν ψυχολογική υποστήριξη.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η παροχή συναισθηματικής στήριξης μέσω της κατανόησης, της υπομονής και δεκτικότητας, της στοργής και του κουράγιου. Η ενθάρρυνση να μιλούν και να εκφράζουν τις σκέψεις και τα συναισθήματα τους είναι ένας ιδιαίτερα αποτελεσματικός τρόπος επικοινωνίας με τον έφηβο. Συζητήσεις για τους φόβους τους όσον αφορά στις εξετάσεις και γενικότερα στο μέλλον τους είναι βοηθητικές. Εάν οι σκέψεις τους είναι αρνητικές και μη ρεαλιστικές είναι απαραίτητη η βοήθεια για την αναγνώριση των δυσλειτουργικών αυτών σκέψεων καθώς και η πρόταση εναλλακτικών («δεν θα έρθει το τέλος

του κόσμου αν αποτύχεις»).

Η χρήση κάθε είδους απειλής («αν αποτύχεις δε θα πας διακοπές») και σύγκρισης («ο αδελφός σου μπήκε στο πανεπιστήμιο με την πρώτη») δεν βοηθά την κατάσταση αφού τροφοδοτεί τον έφηβο με επιπλέον άγχος. Η ενίσχυση και τα θετικά σχόλια είναι πιο χρήσιμα από τα αρνητικά σχόλια και την κριτική.

Οι γονείς είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσουν ότι δε θα πρέπει σε καμία περίπτωση να μεταδίδουν τις δίκες τους προσδοκίες και επιθυμίες στα παιδιά. Καλό θα είναι η παρουσία τους να είναι διακριτική χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα βρίσκονται συνεχώς δίπλα τους για να τα ενθαρρύνουν και να τα στηρίζουν.

Είναι επίσης σημαντικό οι γονείς να παροτρύνουν τα παιδιά τους να αξιοποιούν σωστά τον ελεύθερο χρόνο τους (βόλτες με φίλους μακριά από το περιβάλλον διαβάσματος, γέυμα με γονείς και τα αδέρφια ώστε να επικοινωνούνται σκέψεις και συναισθήματα με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας).

Το βέβαιο είναι ότι πολλά ευφυή παιδιά δεν θα μπουν στην τριτοβάθμια... Μακάρι όμως πολλά από αυτά τα παιδιά να έχουν τις ευκαιρίες τους να ξεδιπλώσουν την ευφυΐα τους στην σύγχρονη στατική αλλά φλύαρη ηθικά και πολιτικά, ελλαδική κοινωνία....

Η ζωή των παιδιά δεν κρίνεται από τις πανελλαδικές... Αυτό είναι κοινωνική και πολιτική κατασκευή... Επινόηση του συστήματος ότι η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο αποτελεί από μόνη της εκέγγυο καλύτερης ζωής!!!

Έπεται πιο συναρπαστική συνέχεια και μεγάλες προκλήσεις...

Όταν «το Κοριτσάκι με τα σπέρτα» ζει στην εποχή «μετά τον Μικρό Πρίγκιπα»...

Εισαγωγή: Το ακόλουθο χριστουγεννιάτικο θεατρικό κείμενο δημιουργήθηκε από νήπια στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού προγράμματος με τίτλο «Μια οικογένεια για το Κοριτσάκι» (το οποίο θα παρουσιαστεί σε επόμενο τεύχος του περιοδικού Ο Δημοφών). Σύμφωνα με την αφηγηματική υπόθεση του κειμένου των νηπίων, η δημοφιλέστατη ηρωίδα του Άντερσεν αναζητά μια σύγχρονη οικογένεια. Ανάβοντας τα σπέρτα της, ονειρεύεται πως ζει ευτυχισμένη με τις διάφορες οικογένειες που περνούν γύρω της. Πρόκειται για τις οικογένειες από το βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα» (Συγγραφέας: Ελένη Α. Ηλία, Εικονογράφηση: Λήδα Βαρβαρούση, εκδόσεις: Ηριδανός).

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

1. Ένα κοριτσάκι γυρίζει σε έναν εμπορικό πεζόδρομο. Προσπαθεί να πουλήσει σπέρτα στους ανθρώπους που πηγαινοέρχονται με τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους. Μπροστά του περνά ένα ηλικιωμένο ζευγάρι.

– Ένα ανθοπωλείο!

– Να φύγουμε μακριά. Κινδυνεύουμε από τα λουλούδια. Φοβάμαι τόσο να μην πάθουμε καμιά αλλεργία!

– Άσε που τα λουλούδια είναι γεμάτα έντομα. Αλίμονό μας αν μας τομπήσουν!

Το κοριτσάκι ανάβει ένα σπέρτο, για να ζεσταθεί. Στη φλόγα του βλέπει πως έχει μια οικογένεια. Έναν παππού και μια γιαγιά, που φοβούνται τα λουλούδια.

– Έλα κοριτσάκι να ζήσεις κοντά μας. Θέλουμε λίγη βοήθεια.

– Πώς να προλάβουμε να ψεκάσουμε τόσο πολλά φύλλα, για να φύγουν τα έντομα;

– Παππού και γιαγιά μην ανησυχείτε καθόλου. Θα σας βοηθάω εγώ στον κήπο. Καλά μου λουλουδάκια μην τρομάζετε. Έχω ένα σπρί που θα σας κάνει πιο ζωντανά, δυνατά και όμορφα. Μόνο που ο παππούς και η γιαγιά θα νομίζουν πως είναι εντομοκτόνο.

– Αχ! Τι πανέμορφα που μυρίζει... Γρήγορα, γρήγορα, ελάτε να δείτε τι υπέροχα που έγιναν τα λουλούδια μας!

– Ο κήπος μας μοιάζει με Παράδεισο.

– Πώς να μην είναι κανείς ευτυχισμένος όταν έχει τέτοιο κήπο; Το σπρίτο σβήνει. Μαζί με τη φλόγα χάνεται και το όνειρο του κοριτσιού.

2. Τότε στο δρόμο περνάει ένα νεαρό ζευγάρι.

– Πάρτε φτηνά σπέρτα.

– Έχουμε αργήσει πάλι.

– Δεν σου φώναζα να ετοιμαστείς γρήγορα; Εσύ κάνεις δέκα ώρες.

– Δεν λες που οδηγάς σαν χελώνα;

– Πάρτε σπέρτα παρακαλώ...

– Να σκοτωθούμε ήθελες; Δεν θα σου κάνω το κατίρι.

Όταν το ζευγάρι προσπερνά, το κοριτσάκι ανάβει

ένα ακόμη σπέρτο. Στη φλόγα του ονειρεύεται πως ήταν στην ίδια οικογένεια μαζί τους. Έτρεχαν με το αυτοκίνητό τους. Το Κοριτσάκι είχε ζαλιστεί κι ήταν ξαπλωμένο στο πίσω κάθισμα. Έφτασαν σε ένα μεγάλο ξενοδοχείο.

– Τα φόρτωσες όλα ή μήπως ξέχασες πάλι τίποτα;

– Αν δεν τα μάζεψες εσύ, εγώ φταίω.

– Μην φωνάζετε παρακαλώ. Απαγορεύονται οι θόρυβοι εδώ. Ο κόσμος ξεκουράζεται.

– Πάλι κάνεις φασαρία;

– Ενώ εσύ δεν κάνεις;

– Αν μας διώξουν, θα πουκιάσεις;

– Το παιδί δεν μας φταίει σε τίποτα, να χάσει τις διακοπές του.

– Παρακαλώ μην τσακώνεστε. Όλοι έρχονται εδώ για να ηρεμήσουν.

Έτσι το ζευγάρι σταμάτησε να τσακώνεται. Κι όταν οι διακοπές τους τελείωσαν, είχαν συνηθίσει πια στην πουκιά. Κι ήταν όλοι τους ευτυχισμένοι. Τότε το σπρίτο σβήνει και χάνεται το όνειρο του κοριτσιού.

3. Μετά περνάνε στο δρόμο τρεις αδερφούλες. Πηγαίνουν στο μαγαζί του μπαμπά τους, που πουλάει παπούτσια. Το κοριτσάκι ανάβει ένα ακόμη σπέρτο και ονειρεύεται πως τα κορίτσια είναι και δικές του αδερφούλες. Μένουν όλες μαζί στο ίδιο δωμάτιο.

– Παιδιά, το πρωινό μας είναι έτοιμο.

– Τι έχουμε σήμερα;

– Τσοτ και μήλο.

– Τελειώσατε; Κάνει πολύ κρύο. Μην βγούμε να παίξουμε έξω κι αρρωστήσουμε πάλι.

– Θυμάστε την άλλη φορά που ο μπαμπάς έμεινε να μας φροντίζει και η μαμά πήγε να μας αγοράσει τα φάρμακα;

– Ας μείνουμε στο ζεστό μας δωμάτιο λοιπόν. Ελάτε να παίξουμε με τις πλαστελίνες μας.

– Τι θα φτιάξουμε σήμερα;

– Εγώ λέω να φτιάξουμε παγωτά.

– Με τόσο κρύο; Να μου λείπει. Εγώ θα φτιάξω πίτσα. Θα βάλω απ' όλα πάνω.

– Εγώ με τις χρωματιστές πλαστελίνες θα φτιάξω πολύχρωμα μπισκοτάκια.

– Κι όταν το απόγευμα πάμε να βοηθήσουμε το μπαμπά στο μαγαζί, θα τον κεράσουμε.

– Θα κεράσουμε και τους πελάτες του.

– Ειδικά τα παιδάκια!

Το σπέρτο όμως σβήνει κι αυτήν τη φορά. Και μαζί του χάνεται και το όνειρο του κοριτσιού.

4. Στο φωτισμένο εμπορικό δρόμο υπάρχει κι ένα κατάστημα με υπολογιστές, τάμπλετ και κινητά τηλέφωνα. Εκεί μπαίνουν δύο αγόρια. Περνούν μπροστά από το κοριτσάκι χωρίς να το προσέξουν, γιατί και οι δύο κοιτούν τις οθόνες τους.

– Πάρτε παρακαλώ σπέρτα.

– Τέλεια. Πέρασα κι αυτήν την πίστα.

– Για να δούμε, τι καινούρια παιχνίδια θα βρούμε;

Όταν τα δίδυμα αγόρια προσπερνούν, το κοριτσάκι ανάβει γρήγορα ένα ακόμη σπέρτο. Στη φλόγα του ονειρεύεται ότι έπαιζε με τα δυο παιδιά. Κρατούσε στα χεράκια του ένα ολοκαίνουριο τάμπλετ. Ήταν ενθουσιασμένη. Τα βράδια που βάζουν τα τάμπλετ να φορτίζουν, κοιτάζουν και οι τρεις μαζί τον ουρανό.

– Σας αρέσει το φεγγάρι;

– Εμένα μου αρέσει πολύ. Είναι μεγάλο και φωτεινό.

– Εμένα μου αρέσουν τα αστέρια, που είναι τόσα πολλά!

– Γιατί οι γονείς μας ανοίγουν το εστιατόριο μόνο το βράδυ;

– Γιατί την ημέρα μελετάνε στα τάμπλετ τους καινούριες συνταγές.

– Εγώ νομίζω ότι επειδή στους πελάτες τους αρέσουν τα αστέρια...

Κάπου αυτή τη στιγμή το σπέρτο σβήνει κι ένα ακόμη όνειρο χάνεται για το Κοριτσάκι.

5. Ένα κοριτσάκι που έχει την ίδια ηλικία, περνά με τους γονείς του από μπροστά του. Κουβαλούν τεράστιες τσάντες, γεμάτες πράγματα. Από όποιο μαγαζί περνούν, μπαίνουν μέσα και ψωνίζουν κι άλλα πράγματα. Το κοριτσάκι χωρίς να τους αφήσει απ' τα μάτια του, ανάβει ένα ακόμη σπέρτο.

– Πώς θα ζήσουμε τώρα που χάσαμε το σπέρτο μας κι όλα μας τα πράγματα, επειδή χρωστούσαμε;

– Θα πάρουμε μαζί μας κι αυτό το φτωχό κοριτσάκι και θα πάμε να μας φιλοξενήσουν σε ένα ξενοδοχείο, που δίνουν δωρεάν φαγητό.

– Πώς θα παίξουμε αφού δεν έχουμε παιχνίδια;

– Υπάρχει πσίνα εκεί. Και μοιράζουν σε όλα τα παιδιά νεροπίστολα.

– Τώρα που έχει χιόνι, δεν χρειαζόμαστε παιχνίδια. Θα φτιάξουμε μπάλες από χιόνι και θα τις πετάμε η μία στην άλλη. Θα φτιάξουμε και χιονάνθρωπους αντί για κούκλες.

– Και σπιτάκια και αυτοκίνητα από χιόνι.

– Ζήτω! Θα περάσουμε τέλεια!

Τότε το σπέρτο σβήνει και μαζί του κι αυτό το όνειρο τελειώνει.

6. Μία πανέμορφη κυρία βγαίνει από το ανθοπωλείο, φορτωμένη μια αγκαλιά λουλούδια. Μπαίνει στο διπλανό μαγαζί με τα κρύσταλλα, που είναι δικό της. Όπως περνά μπροστά από το κοριτσάκι, του χαμογελά. Τι γλυκό που είναι το χαμόγελό της! Το Κοριτσάκι ανάβει ένα σπέρτο και ονειρεύεται ότι ζούσε κοντά της. Είχαν ένα τεράστιο κήπο, με πολλά διαφορετικά λουλούδια και τα φρόντιζαν κάθε μεσημέρι, που το κοριτσάκι γύριζε από το σχολείο του κι η μαμά από το μαγαζί της.

– Τι θέλεις να σου μαγειρέψω για αύριο;

– Μου αρέσουν όλα τα φαγητά που φτιάχνεις;

– Δεν έχεις κάποια προτίμηση σε μερικά;

– Έχω στα κεφτεδάκια, στο κοτόπουλο και στα μακαρόνια.

– Ας φτιάξουμε λοιπόν κεφτεδάκια, που έχουμε πολλές μέρες να τα φάμε. Θα τα φτιάξω και για τα γενέθλιά σου. Μαζί με μια τεράστια τούρτα.

– Θα μου κάνεις πάρτι μανούλα;

– Οπωσδήποτε. Και θα καλέσουμε όλους τους φίλους σου από το σχολείο. Όμως κι αυτό το όμορφο όνειρο τελειώνει για το Κοριτσάκι, όταν το σπέρτο του σβήνει.

7. Από τον πεζόδρομο που κάθετα, φαίνεται η φωτισμένη λεωφόρος. Το Κοριτσάκι βλέπει να περνά εκεί ένα ανοικτό αυτοκίνητο. Είναι μπλε γυαλιστερό. Το οδηγεί ένας άντρας. Το Κοριτσάκι σκέφτεται πως αν την έβλεπε, θα αγόραζε όλα της τα σπέρτα, φαινόταν πολύ πλούσιος. Ανάβει για να ζεσταθεί στην παγωμένη νύχτα το τελευταίο της σπέρτο. Τότε ονειρεύεται ότι καθόταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου αυτού του κυρίου. Όλα εκεί μέσα είναι ροζ. Πηγαίνουν στον κινηματογράφο.

– Πού θέλεις να πάμε αύριο;

– Πάμε στη θάλασσα να ψαρέψουμε;

– Ωραία ιδέα. Να περάσουμε και από το λιμάνι. Όταν ήμουν μικρός, πήγαινα συχνά, για να βλέπω τις νταλίκες, να μπαίνουν και να βγαίνουν στα πλοία.

– Και το απόγευμα θα πάμε πάλι στον κινηματογράφο;

– Όχι. Αύριο θα πάμε να σου αγοράσω παιχνίδια. Πολλά-πολλά όμορφα παιχνίδια! Το τελευταίο σπέρτο σβήνει και μαζί του τελειώνει και το όνειρο του κοριτσιού. Έχει αρχίσει να χαράζει. Μια καινούρια μέρα ζημερώνει. Μια μέρα γιορτινή!...

ΕΛΕΝΗ Α. ΗΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΘΕΑΤΡΟ

Πολιτισμός μια λέξη συνιφασμένη με την Ελλάδα. Μια από τις βασικότερες μορφές πολιτισμού το θέατρο, όπου γεννήθηκε στην Ελλάδα. Είναι πολύ σπουδαίο σήμερα να υπάρχουν γύρω μας συμπολίτες όπου ερασιτεχνικά καταθέτουν ψυχή και χρόνο για την προώθηση του. Δύο τέτοιες ερασιτεχνικές ομάδες θεάτρου δραστηριοποιούνται στη Μαγούλα υπό την αιγίδα του συλλόγου γυναικών της Μαγούλας. Η πρώτη ομάδα ανηλίκων. Είναι αξιοθαύμαστο ότι παιδιά του δημοτικού και μικρότερα μια ολόκληρη χρονιά προσπάθησαν και κατάφεραν να ξεπεράσουν τους εαυτούς τους, παρουσιάζοντας την υπέροχη διασκευή «όνειρο θερινής νυκτός» του Σαίξπηρ. Η δεύτερη ομάδα ενηλίκων, άνθρωποι εργαζόμενοι, φοιτητές, οικογενειάρχες αφιέρωσαν χρόνο κλέβοντας τον από τις υποχρεώσεις τους, για το ανέβασμα μιας θεαματικής παράστασης και όλα αυτά γιατί "χωρίς πολιτισμό δεν μπορεί να υπάρχει έθνος". Το έργο «κλαυσίγελος» ήταν μια ένωση επτά μονόπρακτων, κλασικών και διαχρονικών συγγραφέων όπως Τσέχωφ, Κοκτώ, Μορσελάς κλπ. Η απόδοση των ερασιτεχνών ηθοποιών καθήλωσε και τις δύο βραδιές το κοινό το οποίο στο τέλος τους αποθέωσε με το παρατεταμένο χειροκρότημα. Θερμά συγχαρητήρια στον ηθοποιό-σκηνοθέτη Γεώργιο Ματαράγκα για την προσπάθειά του να αποδοθούν «επαγγελματικά» και οι δύο παραστάσεις παδική και ενηλίκων καθώς και την πρόεδρο του συλλόγου γυναικών Μαγούλας κα Σπυριδούλα Παναγοπούλου για την υλική και ηθική στήριξη των ομάδων.

Ελένη Κοροβέση

Η Θεατρική Ομάδα Ενηλίκων
του Συλλόγου Γυναικών Μαγούλας
θα παρουσιάσει 7 μονόπρακτα με τίτλο
"Ο ΚΛΑΥΣΙΓΕΛΟΣ"

Ανοικτή Πρόσκληση
από την Πρόεδρο
Παναγοπούλου
Σπυριδούλα

ΠΕΜΠΤΗ 16 & ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΩΡΑ 9:00μ.μ.
ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΠΑΡΚΟΥ ΜΑΓΟΥΛΑΣ, Λ. ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 27-33